

Jenny och Marianne Jämlikt och förtroligt

I tonåren kunde Marianne vara överbeskyddande mot lillasyster Jenny och förmana henne när hon var ute och festade. Men idag är deras relation jämlik och förtrolig. De träffas ofta och delar vardagens små och stora ting. Släktbandet, att de tillhör samma familj och har växt upp ihop, gör deras vänskap unik tycker systerarna Lindström.

Vi fikar hemma i Jennys kök i Tumba, dricker det efterlängta eftermiddagskaffet och äter färskast pistagebullar. Familjen har nyligen flyttat till ett radhus på höjden, med en liten trädgård så att barnen smidigt kan gå ut. Storebror Isak 4 år, är i Dalarna och Julia, 10 månader ligger och sover.

– Vi träffas regelbundet. Jag har engagerat mig mycket i barnen som nästan känns som mina, Isak är min gudson, säger moster Marianne som börjar längta efter egna barn.

– Ja, det är skönt när du är här, att träffas och också få lite avlastning några timmar, säger Jenny. De är tre systrar i skaran Lindström, men det är framförallt Marianne och Jenny som umgås.

– Vi är mest lika varandra och kommer så bra överens, säger Marianne som är mellansyster. Jag såg ett program på TV för ett tag sedan som handlade om syskon och hur man påverkas av att vara just storsyster, mellansyster och lillasyster. Men jag vet inte om jag höll med om så mycket.

Det sägs ju att storsystrar är mer benägna att ta ansvar, eftersom de ofta fostras till det, medan en lillasyster, som vanligen växer upp med mindre krav, bli mer sorglös och charmig, stämmer det?

– Vi är nog charmiga båda två, säger Jenny och skrattar. Vi är i alla fall sociala och har lätt för att ta kontakt. Blir det tyst vid ett kaffebord så bryter vi den på ett ledigt sätt. Något annat som vi har gemensamt är att vi velar båda två och har svårt att bestämma oss.

Släktdragen går att spåra också i det yttre, man ser att de är systrar. De har ovanligt ljusst hår, Mariannes är platinablont och så har de bländande vita och jämna tänder. De skulle kunna göra coca-colareklam. Jenny ler när jag säger det, för ett stående skämt inom familjen är Mariannes tandborstning.

– Ja, de anmärker alltid på hur länge jag borstar, men så ger det tydligen resultat.

Det började med ett knä

De växte upp i ett radhusområde i Salem på 80-talet med många barnfamiljer. Det saknades aldrig lekkamrater och på somrarna spelade de brännboll och på vintrarna blev det snowrace och skridskor. Marianne var dessutom aktiv inom fotbollen, Hon spelade högerback på elitnivå och tränade flera gånger i veckan tills hon drabbades av ett svullet knä

när hon var 12 år.

– Vi hade precis spelat S:t Erik cup final och jag var på höstlov hos en kompis farmor när knät svullnade upp. Det gjorde ont och hennes farmor ringde en veterinär som hon kände till. Så hem kom en otroligt maskulin kvinna, som rökte cigarr och kände på knäet som var stort som en handboll, säger Marianne och skrattar vid minnet.

– Jag har så få minnen från den här tiden, säger Jenny som var 8 år då. Men jag minns att vi hämtade dig vid tåget när du kom från farmor och att du inte kunde gå ordentligt.

Men det som läkarna först trodde var en idrottsskada, ville inte ge med sig och efter ett halvår fick Marianne diagnosen juvenil kronisk artrit. En diagnos som förändrade livet för en ung tjej, på väg in i tonåren, som dessutom levt för idrotten.

– Det var ett hårt besked och jag blev nog lite vilsen ett tag, säger hon. Jag som var van att använda min kropp fick plötsligt anpassa mig efter så många begränsningar. Jag kunde heller inte vara med på skolgymnastiken. Men i högstadiet deltog jag i alla fall, det blev en slags protest,

– Jag började träningssimma istället, det blev min räddning, att åtminstone kunna fortsätta med någon typ av träning.

Om avundsjuka

Vardagen kantades nu av läkarbesök och sjukgymnastik. Pappa som hade körkort var den som följde med Marianne och de tillbringade mycket tid tillsammans.

– Kanske blev han och mamma lite mer överbeskyddande mot mig när jag blev sjuk, funderar Marianne.

Vi talar om avundsjuka och hur lätt den kan blossa upp mellan syskon i barndomen. Föräldrarnas agerande vägs på guldväg och får ett syskon mer uppmärksamhet än ett annat kan det svida i ett barnahjärta. Marianne fick föräldrarnas särskilda uppmärksamhet när hon blev dålig, men det var inget som Jenny reagerade på.

– Men jag tänkte aldrig på att du var sjuk, säger hon. Vi gick i och för sig i skilda skolor och hade kompisar i olika åldrar, men jag funderade inte över det. Däremot har jag ibland som vuxen känt att jag gärna skulle ha tagit på mig någon av dina smärtor. Jag är ju kärnfrisk och aldrig sjuk och hade gjort det om det hade varit möjligt!

– Jag har ibland varit avundsjuk på dig och Marie-Louise för att ni alltid har varit just så friska. Redan som liten hade jag en lindringare astma, sedan fick jag pollenallergi och i mellanstadiet var det dags för glasögon. Och så har ni ju alltid så lätt att bli bruna, skrattar Marianne.

Idag mår hon relativt bra. Hon har ont i vänster arm-båge och höger fot och behöver kryckor vissa dagar. Sedan i somras är hon sjukskriven från sitt arbete som personlig assistent. Under våren ska hon börja arbetsträna och hoppas kunna integrera sin utbildning som hälsoutvecklare. Hon lever som hon lär och prioriterar träning och kost.

– Jag är väldigt kostmedveten och var vegeterian ett tag, men jag saknade kött för mycket och äter nu en varierad blandkost med lite socker och salt.

– Ja, Marianne försöker inspirera mig och min sambo Richard också, inflikar Jenny. Hon tycker att vi äter för

mycket snabbmat. Det är underbart att vara hos henne och bli bjuden på en hemlagad fisksoppa. Det tar ju inte så mycket längre tid egentligen att äta gott och nyttigt, det handlar mest om vilja.

Julia, tio månader, har vaknat från sin eftermiddagslur och får frukturé till mellanmål. Hon har ett rödblont hår och stora blå ögon som ser sig nyfiket omkring. Hon verkar redan social, precis som sin mamma och moster. Jenny är mammaledig ett halvår till och siktar på att börja jobba till hösten. Tidigare har hon arbetat inom vården på Huddinge sjukhus. Hon delar Mariannes sportintresse även om hon inte tittar på sportspegeln varje söndag. Men Jenny försöker träna regelbundet och de gillar båda att dansa, särskilt till latinamerikansk musik.

– Vi gjorde en båtresa nyligen och då blev det mycket dans och sång. Marianne som är duktig på att sjunga, sjöng karaoke, det blev bland annat Shirley Clamp. Hon sjöng på sin 30-årsfest också och fick igång oss alla. Hon är bra på det!

– Jag tycker att det är roligt, säger Marianne. Jag skulle gärna göra det mer, men jag blir lätt nervös och får rampfeber. Men jag sjunger i kör och musiken är viktig för mig.

Så där i hemlighet drömmer hon om att stå på scen och vara med i Fame factory. Bara för en dag.

Text Ann Thörnblad

Foto anders Arhammar

Relation: Systrar

Namn: Marianne och Jenny Lindström

Ålder: 30 och 25 år

Bor: Jenny bor med familjen i radhus i Tumba och Marianne med sambo i lägenhet i Flemingsberg

Diagnos: Marianne har juvenil kronisk artrit

Vad jag gillar bäst hos Jenny:

Hon är väldigt glad, snäll, positiv och en bra människa. Jag är också imponerad av hur bra hand hon har med sina barn!

Vad jag gillar bäst hos Marianne:

Hon ställer alltid upp, är glad, snäll och har mycket energi. Vi har samma humor och skrattar mycket.

Gemensamma intressen:

Träning, sport, att dansa latinamerikanskt.

Övrigt: Marianne är engagerad i Unga reumatiker.

Hon är ledamot i styrelsen för region Stockholm-Gotland.